

”JAG ÄR 21, HAR INGEN FAMILJ – VI GÖR SÅNT MAN SKA GÖRA NÄR MAN LEVER LIVET”

Det är 47 deltagare på skridsko-SM i Göteborg. Inräknat samtliga i junior-, senior och veteranklasserna. Den fåtaliga publiken i Rudalens skridskohall består mest av andra tävlande och arrangörer. Det är långt från skridskons glansdagar då Tomas Gustafson via OS-gulden i Sarajevo och Calgary fick hela Sverige att älska skridsko.

I dag har sporten till och med bytt namn, hastighetsåkning på skridskor, och Sverige ligger så långt efter världseliten som man i princip kan göra.

– Vi har fått börja om, ta det från början, medger sportchefen Bent-Erik Brenden.

Det mesta hade varit nattsvart om det inte vore för Nils van der Poel.

Våren 2014 sjöd sporten av lycka och framtidstro. Superlöftet van der Poel vann sensationellt guld på junior-VM i Norge och hans tränare Mattias Hadders var överlycklig.

– Svensk skridsko är tillbaka på kartan. Äntligen. Vi har ingen målsättning att göra revolution redan nästa säsong men i OS 2018 och 2022 vill vi konkurrera på högsta nivå.

Den nyblivne världsmästaren höll med. Men något stämde inte.

– Jag har nog aldrig mått bättre än jag gjorde den dagen. Jag fick det jag strävat efter sedan jag var elva, tolv år gammal, jag fick den frukten jag ville ha. Och det var nästan skrämmande för mig, säger han.

Bytte sport från bandy

Som liten spelade Trollhättefödde van der Poel bandy i Gripen. Åtta år gammal föreslog hans pappa Göran att han skulle börja åka skridskor också, för att kunna bli ännu bättre i bandy. Men den nya sporten tog snabbt överhanden när han märkte att utvecklingen gick snabbare där, och att han själv kunde satsa hårt utan att vara beroende av att lagkompisarna gjorde detsamma.

– Under alla år hade jag hört alla som vunnit OS- eller VM-guld prata om att det är värt allt slit när du väl vinner en stor titel. Alla jobbiga dagar när det går emot. Men det vet man ju om det stämmer först när man verkligen vunnit. Nu stod jag där, och det var det absolut häftigaste som jag någonsin gjort. Men ändå kände jag ”fan, jag trodde att det skulle vara mer...”?

Där föddes tvivlet, och när han vann JVM-guld igen året därpå så hade han redan bestämt sig för att sluta. Svensk skridskos framtid var borta redan innan han ens slagit igenom på seniornivå.

– Jag kände mig ganska klar. Jag hade haft mitt äventyr, jag hade fått det jag ville. Att satsa vidare lockade inte, OS vart fjärde år och ingen som bryr sig däremellan.

Men han skulle ändra sig, efter en nio månader lång paus. Och när han väl var tillbaka i sporten var det en helt annan Nils van

der Poel. Han gjorde lumpen, fick tid att tänka och hittade en hobby som gav honom hopp och minst sagt förändrade hans liv.

– Jag fick lite perspektiv så jag är väldigt tacksam att jag tog den här pausen. Jag fick lite nya idéer om att bryta mönster. Jag var inte tvungen att göra det man alltid gjort, bara för att det fungerat tidigare. Jag ville göra det som jag verkligen brinner för.

En kompis hade börjat hoppa fallskärm och efter ett test var Nils van der Poel också fast. Han flyttade från Trollhättan för att i stället bo vid ett flygfält i Västerås. I en barack. Tidigare har han beskrivit det som ett ”white trash-liv, jag bor i en husvagn och polarna sitter och dricker öl medan jag tränar”.

– Haha, ja det fick jag skit för. Mina kompisar var inte så glada när jag sa det.

Men hur lever du då? Delar du husvagnen med andra eller bor du själv?

– Jag bor i en barack faktiskt, de fina bor i husvagnar. Slasken bor i barackerna, haha. Det är som ett slitet logement kan man säga. Men det är fantastiskt, det är enkelt. När det är läge för att hoppa fallskärm så gör vi det,

NILS VAN DER POEL Ålder: 21. Bor: Västerås på sommarhalvåret, Trollhättan på vintern. **Meriter:** Dubbel juniorvärldsmästare 2014 och 2015. 8:a på VM (10 000 meter) 2017, 12:a allround på EM 2017.

om inte så gör vi vad alla andra gör. Jag tränar en hel del. Sen tar vi hand om lokalerna, dricker öl på kvällarna, bastar och har det trevligt. Vi gör sånt man ska göra när man lever livet. Vi är ett gott gäng, i åldern 16 till 80. Det är härligt och avslappnat, lite *manana* så där. Det är skönt.

Har din barack ett eget sovrum?

– Nja, det kommer folk titt som tätt. Man delar toalett med 15 andra och sånt. Det är nice, jag trivs. Fan, jag är 21, jag har ingen familj att ta hand om. Jag kan leva lite som jag vill. När man har den möjligheten så ska man ta den, säger han och skrattar.

Suget kom tillbaka

När livet inte längre till 100 procent bestod av träning och tankar på skridskor kom suget tillbaka och nio månader efter att han lagt av bestämde han sig för att påbörja en satsning på OS i Pyeongchang. Samtidigt som han i fjol gjorde drygt 160 fallskärmshopp.

– I och med att jag är idrottare på heltid så får jag vara lite smart och planera väl. Vet jag

att det ska bli strålande solsken hela helgen så får jag se till att träna torsdag–fredag i stället. Sen om det är optimalt vet jag inte, men jag har kul och åker snabbare nu än jag gjort tidigare, så jag är väldigt nöjd.

Redan när han bestämde sig för att göra comeback hösten 2015 ställdes sikten in på 10 000 meter i OS. På VM i fjol blev han åtta på distansen, men en elak förkylning två dagar före OS-kvalet i höstas ställde till det rejält.

– Jag kunde ställa upp i kvalet, men det gick skitdåligt. Men jag kvalade in på 5 000 meter i alla fall, efter mycket bekymmer.

Vad betyder det för dina OS-chanser?

– Mina chanser... Ja, de snöt jag nog ur näsan i november tror jag tyvärr. I vintras har jag som bäst varit 16:e man på 5 000 meter i världscupen. Kan jag vara det på OS blir jag väldigt nöjd. Jag är uttagen på SOK:s framtidskriterier och det var väl inte vad jag hade hoppats på. Jag ville ju vara topp åtta, jag ville slåss för en topp fem-placering på OS. Det var därför jag började igen.

Utan förkylningen, hade du kunnat vara där på 10 000 meter?

– Det är jag övertygad om att jag hade varit. Jag var åtta på VM i fjol och har hållit en högre nivå i år.

Sverige hade chans på fler skridskodeltagare på OS, men varken David Andersson (hastighet) eller Fabrice Dufberg Suh (shorttrack) lyckades nå tillräckligt bra resultat för att övertyga SOK om en OS-biljett. De tidiga förhoppningarna om att Sverige skulle tävla på bred front med världseliten i OS 2018 har därmed kommit på skam. Nils van der Poel står ensam, och ändå en bra bit från toppen.

Hur ser du på svensk skridskos framtid?

– Ja, det är ungefär vad du ser här på SM... Man har vissa uppenbara problem, så är det så klart. Jag tror att man varit lite för tävlingsinriktad, skridsko är en sån uppenbar tävlingsgren. Men jag tror inte att det är det som egentligen lockar folk att åka skridskor. Det är mer en fin solnedgång på en isbelagd sjö som får människor att börja åka. Inte att köra 500 meter på 40 sekunder. Så man har kanske misslyckats lite med att hitta sin målgrupp. Och det är synd, för det är en väldigt rolig idrott som jag tror att många hade tyckt om. Men jag vet att förbundet jobbar på det och jag tror att framtiden är betydligt ljusare än de senaste 20 åren varit.

Du själv är OS-uttagen för att ”se och lära”. Men är du med i Peking om fyra år?

– Framtiden vet jag inte så mycket om faktiskt. Jag har ingen aning om vad jag gör om fyra år, men det är absolut min ambition. Men jag kanske bryter benet i morgon, det är det ingen som vet. Jag ska i alla fall inte hoppa fallskärm nu inför OS, så den risken är borta.

Henrik Lundgren

henrik.lundgren@aftonbladet.se